

Radim Lhoták: Právo a svědomí

- CZ24 News | 11. listopadu 2022

ČESKO: Dojem, že člověk přichází na svět s nějakými právy, se stal již zažitým omylem současné doby. Má snad myš nějaká práva? Kde by je vzala? Nebo lev, abychom se neomezili pouze na druh, jemuž je lidmi přisuzována příslovečná bezmocnost? Naprosto ne. Tak ani člověk, tedy pokud uvažujeme v intencích „Kosmu“ neboli Řádu Stvořitele. Kosmos znamenal v řecké filosofii vesmírný řád. Kosmos je absolutní, nezměnitelný a existuje mimo dobro a zlo. Život je neodmyslitelná součást vesmíru a představuje věčný řetězec vznikání a zanikání (*pantha rhei* - Hérakleitos). Cokoli může vzniknout, cokoli může zaniknout, třeba násilnou cestou, a nic to neznamená, tedy z hlediska dobra a zla. Kosmos je nepřekročitelný, nic nemůže existovat mimo něj a vše, co nastane, počín jakéhokoli jsoucna, bude vždy v souladu s ním. Ať budeme jednat jakkoli, prosperovat, nebo sebe ničit a spolu s námi cokoli dalšího, Kosmos tím narušen nebude.

Stvořitel nás žádnými právy neobdařil. A proč také? Práva si člověk přisuzuje zcela svévolně, a to vlastním jednáním v intencích lidského uspořádání, jemuž staří Řekové říkali „Taxis“. To mělo zprvu charakter zvykového práva (řecky „nomos“) založeném na zkušenostech a tradicích (zvycích), později vznikalo právo veřejné a soukromé v souladu s tím, jak se vyvíjelo mínění o dobře uspořádané a řízené společnosti, v níž rozhodující slovo nabývaly vyšší mocenské třídy. Veškeré pojetí práva se tak stalo aktem spekulativním opřeným o utilitární motivy oněch vyšších tříd. Dobro a zlo má smysl uvažovat pouze v rámci řádu lidí. Zákony si lidé stanovují v zájmu vlastního přežití a přijatých hodnot lidské společnosti. A tyto hodnoty jsou různé podle kultury toho či onoho společenství. Různé je pak rovněž pojetí práv a povinností.

Otázka práv a povinností

Jakže? Více práv s sebou nese i více povinností? Povinnosti jsou práva druhých na nás. Jednat tak, aby nebyla dotčena práva druhých, znamená plnit své povinnosti vůči nim. Prvním kodifikovaným právem ve známé éře lidstva bylo právo věřitele vůči dlužníkovi. To věřiteli přisuzovalo v případě neplnění dlužních závazků právo uspokojit svoji potřebu pomsty a trestu tím, že odejme dlužníkovi část jeho těla (ruku, nohu, oko, jazyk a p.) adekvátní újmě, jakou ztráta finanční částky způsobila věřiteli. Pochopitelně otázka adekvátnosti byla ponechána na věřiteli. Tak otázka povinností má význam pouze v podmínkách nerovného postavení toho či onoho člověka. Čím je člověk bohatší a mocnější, tím si připouští méně povinností. A bylo by pošetilé myslet si opak. Cesta ke svobodě vede oprostěním se od vlastních povinností. Něco zcela jiného je samozřejmě závazek, který na sebe bereme dobrovolně buď z vděčnosti nebo z přesvědčení o naší prospěšnosti vůči druhé osobě nebo celku. Tím se ale dostáváme mimo hranice právního řádu, neřkuli právního státu.

Listina základních lidských práv a svobod je ryze manipulativní dokument pro uchlácholení bezmocné spodiny. V ní je člověku jako individuu přiznán výčet základní podmínky pro udržení holé existence a minimální míra moci ve vztahu k sobě i ke společnosti jako celku. Navíc je v Listině zahrnut despotický charakter vládnoucích tříd, které stvořily „právní stát“ jako totalitní vládu zákonů, přičemž zákoník je v něm pojímán jako nejvyšší arbitr připomínající vyšší moc, a zákonodárné složky jako suma obecného pojetí spravedlnosti. Fakt, že za literou zákonů a celým právním řádem opět stojí vyšší mocenské třídy je zatajován a není vůbec zřejmý. To je také hlavní smysl propagace „vlády zákonů“, či nadřazenosti práva nad výkonnou mocí. Ona „výkonná moc“ totiž není suverénní vládou nýbrž vládou loutkovou, jejíž kompetence i výběr kádrů podléhá totalitní ideologii a konceptuálním schémátům liberálně demokratických, ve skutečnosti však oligarchických

režimů Západu.

Tak v opěvované Listině základních lidských práv a svobod může být každé právo omezeno pouze zákonem, přičemž slovo „pouze“ zde vyjadřuje privilegium oněch supertríd, které prostřednictvím svých mozkových trustů vyvábí zákonné předlohy a ve své podstatě tak diktují jurisdikci tzv. právních států podle vlastních zájmů. Jinými slovy, naše práva a povinnosti jsou v právním státě stanovena v souladu s postavením oněch supertríd coby feudálů ve vztahu k nám coby poddaným. Vše ostatní je otázkou nevýznamných dilemat a tahanic o malicherné zbytečnosti, o věci druhořadého významu spadající do mravních zásad lidského soužití, jejichž projednávání v rámci všelidové diskuse má čistě psychologický význam, aby totiž občan jako nositel zákonných práv a povinností měl pocit, že zákony jsou výsledkem obecného hledání pravdy o spravedlivém uspořádání společnosti.

Právo na potrat

Klasickým dilematem při určování lidských práv je spor o právo ženy na potrat. Obhájci potratů argumentují právem ženy svobodně rozhodovat o svém těle. Odpůrci zase právem vyvíjejícího se plodu na život. Z objektivního hlediska neobstojí argumenty žádné strany. Podobně je tomu například s právy menšin – jakýkoli argument má ryze účelový a subjektivně laděný charakter.

Vznikání v přírodě souvisí s plozením a zanikání se smrtí. Obojí jsou rovnocenné principy života. Bez zanikání by nebylo nového vznikání a naopak. Nemá proto smysl ptát se, zda a kdy nabývá rodící se život nezadatelné právo na ochranu. Takovou ochranu zavádí každé společenství podle toho, jak chápe smysl bytí jedince, rodu či celého společenství, jaká je kultura onoho společenství a tradice zajišťující jeho přežití.

Žena nemá z objektivního principu života právo na potrat, stejně jako nemá právo na početí. Obojí však může činit v souladu s tím, co je jí v rámci společenského řádu dovoleno, a pouze tento „taxis“ taxonomicky určuje, co si daná společnost, resp. organické společenství žádá a jak chápe samo sebe. Nelze proto v žádném případě jednoznačně stanovit, zda je potrat dobrý nebo špatný. A veškeré spory apelující na morálku jsou pustými tahanicemi, pokud jsme si jasně nestanovili, co pod onou morálkou chápeme a jaké jsou naše morální imperativy, které v žádném případě nelze chápat absolutně.

Současná společnost je navíc souhrn duchovně, mocensky i sociálně bezprizorních jedinců. Tím se rozumí atomizovaná společnost velebící individualistické hodnoty a práva jedinců oproštěná od nároků, jež vyplývají z pojetí nadřazenosti celku coby garanta svobody i zachování existence lidského rodu. Taková společnost nevytváří vnitřní organická společenství, a tudíž žádnou morálku nemá. V takové společnosti jsou lidem udělována práva a vnucovány povinnosti zákonem podle úrovně manipulace s veřejným míněním a s využitím propracovaných nástrojů této manipulace veřejnými sdělovacími prostředky a politikou.

Transcendentní úloha svědomí

Jediným právem vyplývajícím z lidské přirozenosti je právo jednat podle vlastního svědomí. Vše, čím se projevujeme a prosazujeme ve vztahu k ostatním lidským bytostem, je naším svatým právem, pokud tak činíme v souladu s vlastním svědomím. Je-li totiž něco v naší bytosti, co nás váže ke Kosmu, je to naše vyšší Já, s nímž jsme po generace apelů na čistý rozum ztratili spojení. Toto naše Já se nám však stále připomíná právě prostřednictvím svědomí. Naslouchat vlastnímu Svědomí je totéž jako naslouchat vyšší Pravdě, a tak v sobě uchovat pravé lidství.

Zdalo by se tedy, že prvním taxativně vymezeným přirozeným právem by bylo právo na sebeobranu.

Bránit sebe před vnějším násilím či napadením evidentně nemůže být v rozporu s vlastním svědomím. Ale i v tomto případě je třeba značné opatrnosti. Nakonec sama společnost s ním zachází krajně podezřívavě. Čekali bychom, že občan moderního státu, kde panuje zastupitelský systém vlády, se okamžitě vzepře, jakmile tato vláda na něm bude uplatňovat nepatřičné násilí. Diktovat mu způsob myšlení a života, zbavovat ho svobody jednání a projevu, týrat ho chudobou, nedostupností věcí základní potřeby a vykořisťovat v zájmu majetných tříd. Nic takového se však dnes neděje. A bezohledné ignoranství a despotie vládních politiků vůči bezmocným občanům jde do krajností. Zatímco lidé v zoufalství páchají sebevraždy a střílejí se před úřadem vlády, lze se jen podívat nad tím, proč v totální beznaději obětují svůj vlastní život, aniž by se dotkli života těch, kdo jim jejich utrpení způsobili. Jako by sami sobě právo na sebeobranu upírali.

Na druhé straně ta samá vláda horuje za válečná tažení proti údajným teroristům, agresorům a militantům na obranu nevinných obětí, které na to prý mají svaté právo. Křiklavým případem je podpora ukrajinského režimu ve válce proti Rusku. Křiklavým především proto, že v tomto případě není vůbec jasné, kdo bojuje v sebeobraně a kdo je oním zlým agresorem. Ano, ukrajinský režim se brání ruskému napadení, ale Rusko brání a osvobozuje ruské občany a bojuje v sebeobraně za vlastní nezávislost a samotnou existenci před plíživou agresí ze Západu. Kdo z nich má tedy na své jednání právo? Ukazuje se, že v tomto případě přichází na řadu právo silnějšího.

Teprve čas rozhodne, kdo byl v právu a kdo měl pro své jednání dobrý důvod, aniž by byl v rozporu se svým Svědomím. Východní filosofie tohoto soudce lidského konání nazývají „karma“, čímž se vracíme zpět k absolutnímu řádu zvanému Kosmos. Před jeho zákony uniknout nelze. Není totiž kam. A to si dobře uvědomují všichni sluhové stínové moci i příslušníci samotné oligarchie. Hněv lidu nabývající obludnou sílu valícího se monstra – to je představa, které se nejvíce bojí. Proto své občany udržují v nevědomosti, proto dusí a marginalizují každý projev kritického myšlení, proto potlačují svobodu slova a pro své přestupky hledají nějaké falešné, pokud možno vnější důvody.

I to jim ale začíná být málo, protože výsledkem svých manipulací a vymývání mozků si nemohou být jisti. Vědí totiž o transcendentálním původu Svědomí, které v lidech zcela potlačit nemohou. Proto usilují o jediné bezpečné řešení – o naše vyhlazení na co nejmenší možnou a únosnou míru. A to se jim může podařit, pokud jim to dovolíme.

[ZDROJ](#)